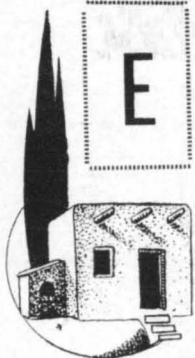


# ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κατ' αφήγησιν τοῦ συντρέφου τοῦ ἠρωικοῦ κλέφτη, Φραγγίστα)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)



**Ε**

ΤΣΙ οἱ Ἀρβανίτες ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ μείνουν στὶς θέσεις τους καὶ νὰ πολεμοῦν σάν λυσοασμένοι.

Ὡστόσο, μερικὸ ἀπ' τοὺς ἄνδρες του, μὴ μποροῦντας ν' ἀντισταθοῦν γτὴν ὄρμη τῶν Κατσαντωνιάων, τῶσσαν σὲ μίαν στιγμή στὰ πόδια.

Ὁ Ἅγιος Μουχουρτάρης σκότισε ἀμέσως τὸν πρῶτο μὲ μιά πιστολιά κι' ἐσφαξε τοὺς ἄλλους, μὲ τὸ σπαθί του, ἀλύπητα!

Τὸ περιστάτικὸ αὐτὸ ἔκανε τοὺς ἑλλοὺς Ἀρβανιτῶδες νὰ μείνουν στὶς θέσεις τους καὶ νὰ συνεχίσουν τὸν ἀγῶνα κατὰ τὸν Κλεφτῶν.

Μπρὸς γκεμεδὸς καὶ πίσω ρέμια, ποὺ λέει κ' ἡ παροιμία.

Συγχρόνως ὁ Μουχουρτάρης διάταξε μερικὸς ἀπ' τοὺς ἄνδρες του νὰ φράξουν γύρω τὸ μέρος στοῦ ὄπιου ὄρισκόντουσαν οἱ Ἀρβανιτῶδες μὲ κλαδιά δέντρων.

Τὸ μάντραμα αὐτὸ γένη γρήγορα-γρήγορα κι' ἔτσι οἱ κλέφτες βρέθηκαν κλεισμένοι ἀπὸ παντοῦ, σάν τὸ ἀγρίμι μὴ σὴ φραγή.

Μὰ παρ' ὅλα αὐτὰ, οἱ Κατσαντωναῖοι δὲν δειλιάσαν. Βλέποντας τὸ ἀποκλεισμὸ τους ἀπ' ὅλες τὶς μεριεῖς, ἀποκλεισμοῦ στείλ, ἀποφάσισαν νὰ πολεμήσουν ἄς τὴν τελευταία σταλαγματιά τοῦ αἱματός των.

Ἀρχισε λοιπὸν νὰ δουλεύη καὶ πάλι τὸ καρφυλλί. Καυμιὰ σφαῖρα τῶν Κλεφτῶν δὲν πήγαινε γαμῆνη. Τὰ κορμιὰ τῶν σκοτωμένων Ἀρβανιτῶδων ἀποτελεσαν σιγά-σιγά ἕνα βῆν φράχτη ὑπρὸς τοὺς Κλέφτες, ἕνα φράχτη ματωμένης σάρκα!

Ἡ κἀνες τῶν καρφυλλῶν εἶχαν ἀνάψει πειὰ. Καὶ γιὰ νὰ τοὺς δίνουν καιρὸ νὰ δροσίζωνται, οἱ Κατσαντωναῖοι κἀνανε κάθε τόσο καὶ γιουρούσια, μὲ τὸ σπαθί στοῦ γέρι.

Σάν τὰ στάχια ποὺ τὰ θερίζει ἀλύπητο δρεπάνι, πέφτανε στὴ γῆ τὴν αἰματοθωμένην οἱ ἄνδρες τοῦ Μουχουρτάρη. Κι' ὠστόσο πολεμοῦσαν, πολεμοῦσαν ἀγρίως, φρενισσάμενοι...

Τί ἄλλο μποροῦσαν νὰ κάνουν; Μπρὸς γκεμεδὸς καὶ πίσω ρέμια, ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω.

Ὁ Μουχουρτάρης ἔσπεκε πάνω στοῦ ἀλογό του κι' ἔβλεπε τὸ ἀγρίο αὐτὸ μακελειὸ μ' εὐχαρίστησι.

Ἦταν οἰγούρος πειὰ, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἐξέφευγε ὁ Κατσαντωνιάς, ἔτσι κἀδὼς τὸν εἶχαν μπλοκάρει.

Ὁ Κατσαντωνιάς εἶχε καταλάβει τὸν κίνδυνον. Ἐβλεπε πὼς οἱ Ἀρβανίτες ποτὸν ζῶνανε ἀπὸ παντοῦ, ἦσαν πολλοί. Ἐβλεπε πὼς μόλις σκοτωνόταν ἕνας Ἀρβανιτῶς, ἀμέσως τὸν ἀντικαθιστοῦσαν δυὸ νεοί, ξεκούραστοι.

Ἐξυπνος πολεμιστὴς ὁ Μουχουρτάρης, εἶχε κρατήσῃ γι' αὐτὸ τὸ γκεμικό ἐξω ἀπὸ τὴ σφαγή, ἄρκετά παλληκάρια του.

Τὰ εἶδε δ' αὐτὰ ὁ Κατσαντωνιάς καὶ κατὰλαβε πὼς μονάχα μὲ μιά ὀρμητικὴ ἔφοδο θὰ μποροῦσε νὰ σπῆσῃ κι' αὐτὸς καὶ τὰ παλληκάρια του, ποὺ ἦσαν πειὰ ἀποκἀμει κι' ἔσταζαν ἴσα ὕδατα καὶ αἷμα.

Ἐκαμε λοιπὸν μιά ἔφοδο, γιὰ ν' ἀφῆσῃ δρόμο ἀνάμεσα στοὺς Ἀρβανιτῶδες, μὰ δὲν τὸ πέτυχε.

Ἦταν ἀμέτρητο τὸ μπουλοῦκι τῶν ἄρτων καὶ τὸν ἔκλεινε καλά ἀπὸ τοὺς Κλέφτες.

Φρένιασε τότε ὁ Κατσαντωνιάς. Ἐγινε θηρίο ἀνήμερο στὴ σκέψι πὼς θάπεφτε ζωντανὸς ἢ πεθαμμένος στὰ χέρια τῶν σκοταρβανιτῶδων!

Καὶ πήρε τὴ μεγάλη ἀπόφασι.

Θα περνοῦσε, μὲ κάθε θυσία, ἀνάμεσα στοὺς ἔχθρους.

Θὰ ἐπιχειροῦσε ἕνα ἀκόμα γιουρούσι, τὸ τελευταῖον. Ἐνὰ γιουρούσι ἀπελπισμένο. Θάπεφταν ὅλοι τοὺς ἀνάμεσα στοὺς Ἀρβανίτες, θὰ πάλαιαν μαζὺ τοὺς σῶμα μὲ σῶμα, θάσφαζαν καὶ θὰ σφαζόντουσαν, θὰ πολεμοῦσαν σάν λυσοασμένοι καὶ θάσπαζαν τὸν ἀνθρωπίνον φράχτη ποὺ τοὺς κρατοῦσε κερφωμένους στὰ ταμπούρια τους.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπόφασι τοῦ Κατσαντωνιά. Ἀπόφασι ἀπελπισμένη, καὶ καὶ παλληκαρία.

Μήνυσε τὴν ἀπόφασί του αὐτὴ στοῦ πρωτοπαλληκαροῦ του καὶ σ' ἄλλα τοὺ παλληκάρια καὶ σὲ μιά στιγμή, ὅταν δόθηκε τὸ σῆμα μὲ κραυγὴ καὶ ξεφωνιτὰ ἄγρια, χύμηξαν ὅλοι μαζὺ πάνω στοὺς ἔχθρους, σάν σίφουνας, σάν δυνατὴ κτηνοτροφία ποὺ σπάζει καὶ παρασέρνει ὅτι κι' ἂν βρῆ μπροστὰ της.

Τὸ τί ἐπακολούθησε τότε δὲν εἶνε κι' εὐκόλο νὰ τοῦ περιγράψῃ κανεὶς. Ἐλληνες κι' Ἀρβανίτες ἤρθαν στὰ χέρια. Χτυπιόντουσαν μὲ τὰ σπαθιά, μὲ τὰ χαρμιά, μὲ τὴν ἀναποδὴ τῆς πιστολάς, κόβανε ὁ ἕνας τὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου, μαζὺ μὲ κοιμητῖα σαρκόσ, μὲ τὰ δόντια!...

Ἀλληλοφάγωμα ἀγρίου κι' ἀνατριχιαστικὸ. Ποτάμι ἔτρεχε τὸ αἷμα!...

Ἄντιλαλοῦσαν οἱ θράχοι γύρω ἀπὸ θαλασπίμες κι' οὐρλιαχτὰ, ξεφωνιτὰ λύσας καὶ πόνου, θογγιτὰ λαθωμένων καὶ ψυγγοραζόντων γοερῆς ἐπιθυμίας...

Τὸ γιαγαγάνι δούλευε ἀναμμένο ἀπ' τὴ σφαγή, ἀχνιστὸ ἀπ' τὸ αἷμα, γεμάτὸ δόντια, σάν πριόνι, ἀπ' τὰ κόκκαλα ποσάπαε καὶ λιάνιζε!...

Πολέμισαν ἀκόλιντα οἱ Ἀρβανίτες. Μὰ τί μποροῦσαν νὰ κάνουν μπρὸς τὴν λαίλαπα τῆς Κατσαντωνιάτικης ἔφοδου;

Τί κι' ἂν φοβέριζε καὶ παρωμοῦσε κι' ἔσκουζε σάν τσακαλὶ ὁ Ἅγιος Μουχουρτάρης;

Ἦ ὄρη τῶν Κατσαντωνιάων ἦταν τέτοια, ποὺ τίποτα δὲν μποροῦσε νὰ τὴν συγκρατήσῃ...

Καὶ νὰ τῶρα π' ἀρχισαν νὰ λιγᾶνε, νὰ παραμερῶνται, νὰ φεύουν τραυμαμένοι οἱ ἄνδρες τοῦ Μουχουρτάρη.

Ἡ ἐξόρμησι τῶν Κλεφτῶν εἶχε πετόχει.

Ὁ ἀνθρώπινος φράχτης ποὺ τοὺς κύκλωνε, εἶχε σπάσει!...

Ἐγιν ἀνοιξοὶ δρόμο πρὸς τὰ γύρω θουὰ...

Καὶ πατώντας πάνω σὲ στρῶμα κορμιῶν φεύανε, ἀφίνοντας πίσω τους τὸν ὄλεθρον.

Τραβοῦσε τὰ μαλλιά του κι' ἔσκιζε τὰ ροῦχα του ἀπ' τὴ λύσσα του τὴν ἀσυγκράτητὴ ὁ Μουχουρτάρης.

Πέταζε ποτὸν ἄρματά του κι' ἔσκουζε καὶ θαλασπίμοσε, θάλεποντας γύρω του τὸ χαλασμὸ καὶ τὴν καταστροφὴ ποῦσπαθε.

Ἐγχε χάσει τὴ μάχη.

Καὶ τὴν εἶχε πληρῶσει πανάκριβα.

Ἐκατὸν πενήντα Ἀρβανίτες, κοίτονταν σωριασμένοι γύρω του νεκροί, αἰματοθουτημένοι!

Τὰ καλύτρω παλληκάρια του, ὁ ἀνθὸς τοῦ μπουλοῦκιου ποὺ ὡδηγοῦσε.

Κ' ἦσαν πολλοὶ κ' οἱ λαθωμένοι, οἱ σασκατεμένοι, ποδοῖαν τώρα πρόχειρα τὶς πληγῆς τους, μαθροὶ ἀπ' τὸ μαροῦτι, σάν κολασμένοι, σπάζοντας αἷμα καὶ θογγίζοντας χαιρετῖα...

(Ἀκολουθεῖ)



ΑΡ/ΙΑΤ